

[Maisted]

det omdømme, dansk politi og retsvæsen bør have.

Adskillige er de tilfælde, bl.a. Wilhelmsen-sagen, formentlig Kronebanksagen og nu senest byrettens frifindelse af Bonde Nielsen, der beviser, at bagmandspolitiets dømmekraft og metoder må overgives til nøjere overvejelse.

Når det betænkes, at bagmandspolitiet forsøgte rene politistatsmetoder for at sikre en varetægtsfængsling af Bonde Nielsen, der kunne have udsat denne for en uberettiget fængsling gennem måneder og år – med deraf følgende alvorlige økonomiske og menneskelige ofre – hvor alvorlige voldsforbrydere i andre sager sættes på fri fod, forekommer det spørgeren nødvendigt, at justitsministeren træffer øjeblikkelige forholdsregler over for bagmandspolitiet.

At bagmandspolitiet i sin dømmekraft tilsyneladende ganske ligger under for den af boulevardpressen rejste folkestemning, er uønsket i en sådan grad, at dansk politi og justitsvæsen ikke kan være tjent med sådanne forhold, selv om repræsentanter for denne presse tildeles såkaldte fornemme priser for deres »kulegravning af sager«.

Svar (2/6 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det er min opfattelse, at man skal være varsom med at drage konsekvenser udelukkende på grundlag af en enkelt sag eller enkelte sager. Jeg kan imidlertid oplyse, at der i nogen tid i justitsministeriet – på baggrund af de generelle erfaringer m.v. – er foregået overvejelser om mulige omlægninger i den gældende struktur for behandlingen af sager om økonomisk kriminalitet. Herunder har naturligvis også spørgsmålet om placeringen af statsadvokaturen for særlig økonomisk kriminalitet inden for det samlede politi- og anlagesystem været behandlet.

I disse overvejelser indgår en række forskellige løsningsmodeller, og justitsministeriet vil i den kommende tid foretage en nærmere analyse af de foreliggende muligheder.

Jeg har i samråd den 27. maj 1986 orienteret folketingets retsudvalg om justitsministeriets overvejelser, og jeg forventer, når spørgsmålet har været drøftet med de berørte myndigheder og organisationer, at kunne

orientere folketinget om resultatet af disse overvejelser.

Spm. nr. S 1158

Til **justitsministeren** (22/5 86) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Kan det ikke gennemføres, at en asylansøgers ansøgning om asyl bliver færdigbehandlet, selv om han/hun indgår ægteskab med en dansk statsborger?«

Begrundelse

Det er oplyst i forskellige artikler, bl.a. i Berlingske Tidende forleden, at en asylansøger, der gifter sig med en dansk statsborger, ikke får færdigbehandlet sin asylansøgning. Det er naturligvis logisk, for i det øjeblik han har indgået giftermål med en dansk borger, har han jo fået ret til at forblive i Danmark, men hans sociale stilling er ikke så betrygget i den situation, som hvis hans asylansøgning blev godkendt, og det kan naturligvis give en ekstra belastning for det unge ægtepar. Efter artiklen i Berlingske Tidende var et sådant ægteskab i forvejen udsat for et meget stærkt pres fra omgivelsernes side, fordi mange misbilliger disse ægteskaber.

Svar (29/5 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg kan oplyse, at der ikke er behov for at ændre reglerne i udlændingelovgivningen, idet asylansøgere efter de gældende regler har krav på at få behandlet deres ansøgning om asyl, uanset om de af andre grunde får opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, har en asylansøger, der opholder sig her i landet eller på grænsen, krav på at få asyl i Danmark, såfremt den pågældende enten er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, eller hvis det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvægende grunde ikke bør kræves, at udlændingen vender tilbage til sit hjemland.

Det er direktoratet for udlændinge, der træffer afgørelse om, hvorvidt den pågældende er udsat for en asylbegrundende forfølgelse i sit hjemland. Direktoratets afgørelser kan bortset fra visse åbenbart grundløse ansøgninger indbringes for flygtningenævnet.